

Sygn. akt VII U 1861/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR del. Jarosław Matuszczak

Protokolant: stażysta Justyna Łącka

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2016 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z odwołania M. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 24 sierpnia 2015 r. nr (...)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

I. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje ubezpieczonemu M. S. prawo do emerytury od dnia 01 maja 2015r.;

II. zasądza od pozwanego organu rentowego na rzecz ubezpieczonego M. S. kwotę 180,- zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. stwierdza brak odpowiedzialności pozwanego organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji w sprawie.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24.08.2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu M. S. prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz.748 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8 poz. 43 zm.), albowiem wnioskodawca nie udowodnił wymaganych 15 lat pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (k. 20 tomu III akt emerytalnych).

Odwołanie od powyższej decyzji wywiódł ubezpieczony, wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do wcześniejszej emerytury, poprzez uwzględnienie do stażu pracy okresu od 02.12.1991 r. do 14.04.1994 r. z tytułu zatrudnienia w (...) Zakładach (...) jako spawacz, co odpowiada pracy wymienionej w rozporządzeniu Rady Ministrów z 1983 r. pozycji 12 działu XIV oraz okres od 28.10.1972 r. do 18.10.1974 r. odbywania zasadniczej służby wojskowej. Nadto odwołujący wniósł o zasądzenie od pozwanego organu na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości stawki maksymalnej (k. 2-3 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie podtrzymując argumentację zaprezentowaną w treści zaskarżonej decyzji. (k. 6-7 akt sprawy).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony M. S., urodzony dnia (...) z zawodu spawacz, w dniu 15.05.2015 r. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z ponownym wnioskiem o przyznanie mu prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Poprzednio wnioskodawca zwracał się do pozwanego organu z wnioskiem o przyznanie emerytury w obniżonym wieku w dniu 29.01.2015 r. Pozwany wówczas, w wyniku rozpoznania w/w wniosku, decyzją z 25.02.2015 r. odmówił wnioskodawcy prawa do wnioskowanego świadczenia, z uwagi na niespełnienie wymaganych warunków.

Wnioskodawca nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego, wymagany prawem wiek 60 lat ukończył w dniu 03.03.2013 r.

Zaskarżoną decyzją, na dzień 01 stycznia 1999 r. pozwany uznał za udowodnione przez wnioskodawcę 30 lat, 1 miesiąc i 1 dzień okresów składkowych i nieskładkowych oraz 12 lat, 10 miesięcy i 5 dni stażu pracy w szczególnych warunkach.

Ostatecznie w toku postępowania pozwany uznał za udowodnione przez ubezpieczonego łącznie 14 lat, 10 miesięcy i 5 dni stażu pracy w szczególnych warunkach.

Okoliczności bezsporne, nadto: akta emerytalne – wniosek o emeryturę z dnia 15.05.2015 r. – k. 1-6 tom III; poprzedni wniosek o emeryturę z 29.01.2015 r. – k. 1-6 tomu I; decyzja odmowna z 25.02.2015 r. – k. 60 tomu I; karta przebiegu zatrudnienia – k. 19 tomu III; akta sprawy – pismo procesowe pozwanego z 07.04.2016 r.- k. 45.

Zaskarżoną decyzją z 24.08.2015 r. pozwany organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury w szczególnych warunkach z uwagi na niespełnienie warunków do jej przyznania, tj. niewykazanie 15 – letniego stażu pracy w szczególnych warunkach.

Dowód: zaskarżona decyzja z dnia 24.08.2015 r. – k. 20 tomu III akt emerytalnych .

M. S. odbył obowiązkową służbę wojskową w okresie od 28.10.1972 r. do 18.10.1974 r., a w okresie od 16.11.1979 r. do 15.11.1981 r. pełnił zawodową służbę wojskową w jednostce wojskowej nr 1300.

Okoliczność bezsporna: pismo procesowe pozwanego z dnia 07.04.2016 r. – k. 45 akt sprawy - k. 21 – 22 oraz 37 akt emerytalnych tom III;

Wnioskodawca od dnia 02.12.1991 r. do 14.04.1994 r. zatrudniony był w (...) Zakładach (...) w G., gdzie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w charakterze spawacza.

Zakład produkował m.in. duże zbiorniki przemysłowe o wymiarach 3x6 metrów, wysokie kominy, włączy do zbiorników.

Rozpoczynając pracę w tym przedsiębiorstwie wnioskodawca dostał angaż na stanowisko spawacza – montera kotłów. Następnie od 01.03.1992 r. zmieniono mu w dokumentach akt osobowych stanowisko na spawacz.

Mimo różnic w formalnym określeniu stanowiska pracy ubezpieczony w całym spornym okresie zatrudnienia świadczył niezmiennie pracę spawacza elektrycznego, do których należało: wykonanie spawów kotłów przemysłowych uprzednio zmontowanych i dostarczonych przez monterów, czyszczenie pierwszej warstwy spoin szlifierką lub stalową szcztką przed położeniem kolejnych warstw spawów (zgodnie z procesem technologicznym).

Prace przy montażu i spawaniu kotłów wykonywane były w 10 osobowych brygadach, w których było po 6 monterów i 4 spawaczy. W brygadzie ze względu na funkcję występował wyraźny podział obowiązków – monterzy montowali

elementy i przygotowywali je do spawania, następnie haftowane (połączone) elementy były transportowane na koniec hali produkcyjnej, gdzie były spawane przez spawaczy. Ubezpieczony przez cały okres zatrudnienia pracował jako spawacz w tej samej brygadzie, kierowanej przez Z. S.. Stawka wynagrodzenia godzinowego spawacza była wyższa od stawki wynagrodzenia monterza.

Wnioskodawca posiada książeczkę spawacza. Wnioskodawca wykonywał spawanie elektryczne. Pracę spawacza wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy po 8 godzin dziennie, częstokroć również w godzinach nadliczbowych, łącznie po 10-12 godzin dziennie.

Dowód:

- **akta emerytalne tom I: świadectwo pracy z 14.04.1994 r. – k. 16, legitymacja ubezpieczeniowa (s.84 - 85) – koperta k. 47;**
- **akta osobowe ubezpieczonego, w szczególności: kwestionariusz osobowy –k. 100, umowa o pracę z 01.03.1992 r. – k. 101, umowa o pracę z 01.03.1992 r. – k. 102, rozwiązanie umowy o pracę z 23.03.1994 r. – k. 103, świadectwo pracy z 14.04.1994 r. – k. 104, kartoteki zarobkowe z lat 1991- 1994;**
- **akta sprawy: zeznania ubezpieczonego oraz świadka Z. S. – protokół rozprawy z dnia 10.03.2016 r. wraz z nagraniem CD – k. 30-33 oraz protokół rozprawy z 19.05.2016 r. wraz z nagraniem CD – k. 48-51.**

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

I. Ocena dowodów:

Stan faktyczny był między stronami bezsporny w części dotyczącej wieku ubezpieczonego, łącznego stażu pracy przekraczającego 25 lat, braku członkostwa w OFE oraz pracy ubezpieczonego w szczególnych warunkach albo w szczególnym charakterze w okresach zatrudnienia od 08.09.1970 r. do 24.10.1972 r., od 04.11.1974 r. do 31.07.1977 r., od 15.11.1979 r. do 15.11.1981 r., od 23.01.1995 r. do 31.12.1998 r.. tj. łącznie 14 lat, 10 miesięcy i 5 dni (po wyłączeniu zwolnień lekarskich/zasiłków chorobowych).

Ustalając stan faktyczny w spornym zakresie Sąd oparł się na dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy, w tym w aktach emerytalnych oraz w aktach osobowych ubezpieczonego ze spornego okresu zatrudnienia w (...) Zakładach (...) w G., których autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania. Sąd również nie znalazł podstaw by odmówić im wiarygodności z urzędu.

Wyjątkiem było świadectwo pracy ubezpieczonego z dnia 14.04.1994 r. w części dotyczącej zajmowanego przez niego stanowiska określonego jako „spawacz –monter”. Zgodnie z art. 245 k.p.c. dokument ten stanowił dowód tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie w nim zawarte. Sam fakt złożenia właśnie takiego oświadczenia przez byłego pracodawcę nie był wątpliwy. Wątpliwości budziło natomiast, czy określenie stanowiska pracy ubezpieczonego odzwierciedlało rzeczywistość. Pamiętać przy tym należy, że dokument określonej treści nie powoduje automatycznie, iż to, co zostało w nim zawarte jest prawdziwe i zupełne i nie podlega dalszej ocenie. Materialna moc dowodowa dokumentu prywatnego zależy bowiem od jego treści merytorycznej i o tej materialnej mocy dowodowej rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.). Podobnie jak w wypadku innych dowodów, sąd ocenia, czy dowód ten ze względu na jego indywidualne cechy i okoliczności obiektywne zasługuje na wiarę, czy nie (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15.09.2011 r., II CSK 712/10, niepubl., za: Legalis).

W niniejszej sprawie zeznania świadka oraz samego ubezpieczonego oraz wpis do książeczki ubezpieczeniowej (s.84 – 85) podważyły skutecznie prawdziwość opisu stanowiska pracy M. S. wskazaną w świadectwie pracy. Zwrócić przy tym należy uwagę, że w książeczce ubezpieczeniowej, jako rodzaj wykonywanej pracy, ta sama osoba która wystawiała świadectwo pracy (H. Ł.) wpisała „spawacz” a nie jak w świadectwie „spawacz – monter”. Różnicę tę

zdaniem sądu wyjaśnia to, że w świadectwie pracy, wpisała ona, zgodnie z nazwą rubryki „stanowisko” wprost formalną nazwę stanowiska pracy ubezpieczonego, która pochodziła od wspólnego określenia wszystkich stanowisk pracowników w brygadach składających się z monterów i spawaczy. Natomiast w książeczce ubezpieczeniowej, gdzie rubryka wymagała wpisania konkretnego rodzaju wykonywanej pracy, H. Ł. użyła określenia precyzyjniej opisującego faktycznie wykonywaną przez M. S. pracę. Potwierdzenie tego wniosku sąd znalazł w zeznaniach świadka w części dotyczącej rodzaju pracy świadczonej przez ubezpieczonego oraz ustalenia składu pracowników brygad. Od 01.03.1992 r. stanowisko spawacza wynikało wprost także z umowy o pracę (k.102 akt osobowych) oraz kartotek zarobkowych za lata 1992 i 1994.

Podstawę ustaleń stanu faktycznego stanowiły także zeznania samego ubezpieczonego oraz świadka Z. S. – będącego bezpośrednim przełożonym wnioskodawcy w całym spornym okresie jego zatrudnienia. Zeznania w/w osób Sąd ocenił jako wiarygodne, bowiem były szczerze, spójne wewnętrznie, pokrywały się wzajemnie i zawierały istotne szczegóły charakteryzujące pracę ubezpieczonego w spornym okresie jego zatrudnienia.

II. **Prawna podstawa rozstrzygnięcia** :

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie

Przedmiotem niniejszego postępowania była kwestia ustalenia prawa ubezpieczonego do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

Wyniki przeprowadzonego przez Sąd postępowania dowodowego wykazały, że wnioskodawca legitymuje się wymaganym 15 – letnim stażem pracy w szczególnych warunkach, co sprawia, że stanowisko organu emerytalnego odmawiające wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury nie jest słuszne.

Ogólne zasady nabywania prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po 1948 r. zostały uregulowane w treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2015 r. poz. 748.) zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, tj. spełniają łącznie następujące warunki na dzień 01 stycznia 1999 r. :

- 1) legitymują się okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż: 65 lat - dla mężczyzn, 60 dla kobiet,
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej: 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet,
- 3) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Aktem wykonawczym, do którego odsyła ustawa o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych mówiąc o „przepisach dotychczasowych”, jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Stosownie do treści § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli na dzień 1 stycznia 1999 r. spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W wykazie A – prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego – stanowiącym załącznik do rozporządzenia w dziale Dział XIV – Prace różne – pod pozycją 12 wskazano: prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodorym.

Dodatkowo wskazać należy, iż zgodnie z przepisem § 2 ust 1 i 2 powołanego wyżej rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy natomiast, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2).

Jednakże w postępowaniu przed sądem, okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r. III UZP 48/84), a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi.

Bezspornym jest, iż ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999 r. udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 25 lat, to że nie jest członkiem OFE, w dniu 03.03.2013 r. ukończył wymagany prawem wiek 60 lat. Nie udokumentował natomiast zdaniem pozwanego na dzień 1 stycznia 1999 r. wymaganych 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zaznaczyć w tym miejscu należy, iż w toku postępowania pozwany organ emerytalny, w wyniku dokonania ponownej analizy dokumentów zgromadzonych w sprawie, uznał za udowodniony i podlegający uwzględnieniu do stażu pracy w szczególnych warunkach sporny, na dzień wniesienia odwołania, okres pełnienia przez wnioskodawcę zarówno obowiązkowej jak i zawodowej służby wojskowej.

Dla porządku jedynie wspomnieć wypada, iż okres zasadniczej służby wojskowej podlegał uwzględnieniu na podstawie obowiązujących w czasie odbywania przez ubezpieczonego art. 108 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony RP zgodnie z którym, okres odbytej zasadniczej lub okresowej służby wojskowej zalicza się do okresu zatrudnienia, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem, pracownikom, którzy po odbyciu tej służby podjęli zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym byli zatrudnieni przed powołaniem do służby, albo w tej samej gałęzi pracy. Warunkiem zaliczenia okresu odbytej służby wojskowej do okresu zatrudnienia jest zachowanie terminów, o których mowa w art. 106 ust. 1 lub art. 107 ust. 1 - a więc ponowne podjęcie zatrudnienia w terminie 30 dni od zakończenia odbywania zasadniczej służby wojskowej. Natomiast uwzględnienie okresu odbywania zawodowej służby wojskowej do stażu pracy w szczególnych warunkach znajduje swoje oparcie w przepisach cyt. wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z 1983 r. – § 4 ust. 3 i § 10.

Wobec powyższego pozwany organ ostatecznie uznał za udowodniony przez ubezpieczonego łączny okres pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 14 lat, 10 miesięcy i 5 dni – pozostając jednak przy stanowisku, iż wnioskodawca nie legitymuje się nadal wymaganymi 15 – latami w/w stażu uprawniającymi do przyznania wnioskowanego świadczenia.

Wynik przeprowadzonego w sprawie postępowania o prowadzi jednakże do uznania, że ubezpieczony spełnił również i tę ostatnią przesłankę. Analiza zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego umożliwiła zakwalifikowanie pracy świadczonej przez ubezpieczonego w okresie od 02.12.1991 r. do 14.04.1994 r. w (...) Zakładach (...), gdzie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował niezmiennie w charakterze spawacza – jako tej wykonywanej w szczególnych warunkach.

Jak wynika z logicznych zeznań wnioskodawcy oraz świadka Z. S. – bezpośredniego przełożonego wnioskodawcy w całym spornym okresie jego zatrudnienia w w/w zakładzie, w zakresie obowiązków ubezpieczonego w czasie jego zatrudnienia mieściły się wyłącznie prace spawalnicze – spawania elektrycznego elementów kotłów przemysłowych

produkowanych przez zakład, które to elementy uprzednio montowane były i przygotowywane do finalnego spawania przez monterów. Jak uściślił również wnioskodawca, nierozłącznym elementem pracy spawacza było czyszczenie pierwszej warstwy wykonanego spawu przed wykonaniem kolejnej warstwy spawu, co wynikało z procesu technologicznego spawania. Z zeznań w/w osób wynika również, iż praca monterów, pomimo iż wchodziła w skład tej samej brygady, wykonywana była w innej części hali produkcyjnej i miała zupełnie inny charakter niż praca spawaczy.

Charakter pracy ubezpieczonego jako spawacza znajduje również potwierdzenie w dokumentach akt osobowych, w których co do zasady widnieją zapisy wskazujące na powierzone ubezpieczonemu stanowisko spawacza. Sąd uwzględnił przy tym także wyjaśnienia ubezpieczonego, korelujące z zeznaniami świadka, że pomimo określenia w dniu zatrudnienia jego angażu jako spawacz – monter kotłów i dokonania formalnej zmiany w tym zakresie w dokumentach dopiero na skutek zawarcia umowy o pracę w dniu 01.03.1992 na stanowisko spawacza, faktycznie od początku podjęcia zatrudnienia w zakładzie wykonywał wyłącznie obowiązki spawacza. Na okoliczność wykonywania przez wnioskodawcę pracy spawacza również w czasie obowiązywania pierwszej z zawartych umów, gdzie określono jego stanowisko jako spawacz – monter, wskazuje treść kartoteki zarobkowej z 1992 r. gdzie wymienione jest stanowisko spawacza, a która obejmuje swoim czasookresem również pierwsze dwa miesiące tego roku, poprzedzające zawarcie drugiej umowy o pracę.

Tym samym sąd jednoznacznie stwierdził, iż wnioskodawca pomimo określenia w pierwszej umowie oraz świadectwie pracy jego stanowiska jako spawacz – monter, faktycznie stale i w pełnym wymiarze czasu pracował wyłącznie w charakterze spawacza, a zatem pracę określoną pod pozycją nr 12 z wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia, mianowicie pracę przy spawaniu elektrycznym.

Powyższe sprawia, że ubezpieczony legitymuje się ponad 15 – letnim stażem pracy w szczególnych warunkach, na który składają się okresy pracy uwzględnione przez pozwany organ rentowy oraz udowodnione w niniejszym postępowaniu. Tym samym spełnił ostatnią przesłankę niezbędną do nabycia prawa do dochodzonego świadczenia.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy, na zasadzie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. i na podstawie przywołanych wyżej przepisów zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od dnia 01.05.2015 r. tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym złożono wniosek, o czym orzekł w punkcie I wyroku.

W punkcie II wyroku Sąd Okręgowy, kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c. w związku z § 2 ust. 1 i 2 w związku z § 3 ust. 1 w związku z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013 r. poz. 490 z późn. zm.) – w brzmieniu obowiązującym od 01.08.2015 r. – zgodnie z wnioskiem zawartym w odwołaniu od decyzji, obciążył pozwanego Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. jako stronę przegrywającą, kosztami zastępstwa procesowego ubezpieczonego w wysokości 180 zł, zasądzając je w stawce minimalnej, biorąc pod uwagę rodzaj i stopień zawłości sprawy, nakład pracy pełnomocnika oraz jego wkład pracy w przyczynienie się do wyjaśnienia sprawy i dokonania jej rozstrzygnięcia.

W punkcie III wyroku, działając na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd wnioskując a contrario, nie stwierdził odpowiedzialności pozwanego organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, mając na uwadze fakt, że dopiero wynik przeprowadzonego postępowania sądowego (dokumenty akt osobowych, zeznania ubezpieczonego oraz świadków) pozwolił na poczynienie wiążących ustaleń w przedmiocie charakteru pracy jaką wnioskodawca wykonywał w trakcie zakwestionowanego przez organ rentowy okresu zatrudnienia.